

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 88/2012
24.10.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног П.С., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. бр. 199/12 од 12.06.2012. године, подигнутом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 38/11 од 10.05.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3923/11 од 20.12.2011. године, у седници већа одржаној дана 24.10.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. бр. 199/12 од 12.06.2012. године подигнут против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 38/11 од 10.05.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3923/11 од 20.12.2011. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К 38/11 од 10.05.2011. године, између осталих, окр. П.С. оглашен је кривим за кривично дело разбојништво из члана 206. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 12.02.2011. године до 04.03.2011. године. Истом пресудом, од окр. П.С. одузет је пиштољ марке ... калибра ... мм, фабр. бр. ... као предмет извршења кривичног дела, а окривљени је обавезан на плаћање суду трошкова кривичног поступка у износу од 9.134,00 динара и паушала у износу од 15.000,00 динара као и трошкова одбране по службеној дужности чија висина ће бити одређена посебним решењем, све у року од 15 дана од дана правно-снажности пресуде.

Одлучујући о жалбама које су против наведене првостепене пресуде изјавили Виши јавни тужилац у Сремској Митровици и браниоци окривљених, између осталих и бранилац окр. П.С., адв. М.Б. из Б., Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Кж1 3923/11 од 20.12.2011. године, одбио је све жалбе као неосноване и првостепену пресуду потврдио.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз. бр. 199/12 од 12.06.2012. године против наведених правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици и Апелационог суда у Новом Саду, због повреде кривичног закона - члан 369. тачка 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) у вези са чланом 14. и 21. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев, укине побијане правноснажне пресуде у односу на окр. П.С. и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање, те да у смислу одредбе члана 422. став 4. ЗКП одреди да се одложи извршење правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд је поступио у смислу члана 422. став 2. и 3. ЗКП и у седници већа, одржаној у одсуству обавештеног Републичког јавног тужиоца, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је подигнут захтев за заштиту законитости, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Републички јавни тужилац у захтеву истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 369. тачка 1. ЗКП у вези са чланом 14. став 2. и 21. КЗ, у односу на окр. П.С., тиме што је оглашен кривим и осуђен за кривично дело разбојништво из члана 206. став 2. у вези са ставом 1. КЗ, пошто из чињеничног стања утврђеног током кривичног поступка произилази да је окр. С. дело извршио под неодољивим притиском и силом примењеном од стране саокривљеног М.М., у суштини као жртва трговине људима и окр. М.М. што је битно утицало на његову психичку ситуацију у време извршења дела, а наведене околности, сходно одредбама члана 26. Конвенције Савета Европе о борби против трговине људима и члана 14. став 2. и 21. КЗ, које су првостепени и другостепени суд сасвим занемарили доносећи осуђујућу пресуду у односу на окр. С., искључују постојање кривичног дела због одсуства противправности или кривице.

Међутим, по оцени Врховног касационог суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости нису основани.

Као основ подношења захтева истакнута је повреда кривичног закона из члана 369. тачка 1. ЗКП, али се захтевом не указује на недостатке у побијаним правноснажним пресудама који би представљали наведену повреду закона (да опис радњи које су окривљеном стављене на терет оптужним актом и за које је оглашен кривим правноснажном пресудом не садржи законом предвиђена обележја кривичног дела) или који би се могли подвести под неку другу повреду закона предвиђену чланом 369. ЗКП, већ се, позивањем на утврђено чињенично стање у правноснажној пресуди, а у суштини представљајући га другачије од стварно утврђеног, оспорава правилност утврђења чињеница од значаја за постојање кривичног дела у питању и оцене истих од стране првостепеног и другостепеног суда.

Наиме, везано за неспорну чињеницу да је окр. С. идентификован (регистрован код надлежне институције) као жртва трговине људима, у захтеву се износе околности о деловању и утицају трајних последица тиме изазване трауме на његову психичку ситуацију, која дозвољава и могућност суицида и при том позива на извештаје Института за психодраму и Агенције ... од 11.12.2011. године и 19.12.2011. године као и налазе лекара специјалиста Војно-медицинске академије, који уопште нису изведени као докази у кривичном поступку који је претходио доношењу правноснажне пресуде и истима нису утврђиване чињенице о психичком стању окр. С. и његовој способности за урачунљивост у време извршења дела. Везано за исту чињеницу, у захтеву се указује да је окр. С. означен као оштећени и жртва кривичног дела трговине људима и другом кривичном поступку који се, због тог кривичног дела, води против окр. М.М. пред Вишим судом у Београду. Такође, захтевом се оспорава, као супротна резултатима проведеног неуропсихијатријског вештачења о смањеној урачунљивости окр. С. због постојања осећања страха и физичке угрожености услед притисака и претњи окр. М.М., оцена другостепеног суда да из одређених утврђених чињеница и околности извршења предметног кривичног дела и међусобног односа саизвршилаца, не произилази да је у конкретном случају окр. С. поступао под дејством неодољиве силе, односно такве принуде која не оставља другу могућност одлучивања и деловања осим извршења кривичног дела, дакле, која је у смислу напред цитираних прописа основ који искључује постојање кривичног дела и кажњавање учиниоца.

Како је напред наведено, у захтеву за заштиту законитости није истакнута конкретна повреда из члана 369. тачка 1. ЗКП која би била учињена у правноснажним пресудама, а Врховни касациони суд је оценио да у првостепеној и другостепеној пресуди није учињена ни повреда одредбе члана 21. КЗ. Наиме, опис радњи окривљеног С. не садржи елементе неодољиве силе примењене према њему, чиме би било искључено постојање кривичног дела разбојништва из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је правноснажно оглашен кривим.

Захтев за заштиту законитости делом се заснива на оспоравању правилности чињеничног стања утврђеног у правноснажној пресуди, што није предмет овог ванредног правног лека, а делом на истицању нових чињеница и доказа који само и евентуално могу бити основ за подношење другог ванредног правног лека – захтева за понављање кривичног поступка.

Из изнетих разлога, оценивши захтев за заштиту законитости као неоснован, Врховни касациони суд је, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08) у вези са чланом 420. ЗКП, а применом члана 424. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Наташа Бањац,с.р.

Бата Цветковић,с.р.